

ZIRIG ÁRPÁD

Megírt verseid

Kulcsár Ferire emlékezve

*„Megírtam verseim
fák, kik égig értek –
szálltok az égi fényben, sötét éjen át,
keresve az örök hazát.”*

(Kulcsár Ferenc)

Ha megtaláltad, kérlek,
küldj jelet nekem.
Melyik az az út, mi vezet,
s milyen a végtelen(?),
mert míg lehet s tudom,
hirdetni szeretném
agyamba vésett üzeneted.
Velem maradsz még,
vagy csak hiszem,
mint rossz sorssal megverték,
kapaszkodom a semmiben.
A sötétből előkászálódó bánat
rám terül most nagykabátnak.
Hallgatás nyomora kísért,
elnáspángolt, kivett dalnokai
lettünk a mostoha hazának.
Háltunk lánnyal –
fölpúpozott priccsen,
most letört gallyként
lelógó karom megpihen
a sehova se nyíló
ajtókilincsen.
Megérkezéshez is szenvedéssel
kirakott, fölsebzett út vezet,
babérkoszorút ott sem osztanak
(kiránthatod hüvelyéből
Balassi-kardod) neked.
Ígérem, én őrzöm végek végéig
a reményt osztó tekintetedet.

Ma is álltam a sírhalmodnál,
nehéz felhők kergették
egymást a félig zárt égen,
úgy mint régen,
tudtunk együtt hallgatni,
vitázni, s megnyugodni

a mindenség ölében.
Most azt szeretném, ha
beszelnél hozzám, fölprókázott,
szentírást idéző szavakkal,
düh és mosoly keretezné a szódat,
elmúlna bűn s minden gyalázat.
Megít verseid fényvel
telítenék be a tájat,
s paroláznának az ébredő Nappal.